

SENZAȚII

Am încercat de multe ori să trasez granița dintre mine și mine, adică dintre eul meu interior și cel din afara mea, care sunt, la drept vorbind, unul și același lucru, vorba aia, ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda, dar nu am reușit. Totul a fost în zadar. Căci imediat ce delimitam granița, realitatea din afară se deplasa năvălind înăuntrul meu, iar cea de dinăuntru, aflată mereu sub presiunea psihică, țâșnea în afara mea. Atunci, mi-am pus lăbușele în cap, zicându-mi: Doamne, Dumnezeu meu și-al tuturor, în ce lume m-ai trimis să viețuiesc?! Nimic nu-i consistent, totu-i anapoda. Vrei să pui mâna pe ceva, pe un lucru insignifiant, și imediat constai că acel ceva îți lunecă printre degete și rămâi, rămâi cu buzele în vânt și mâna goală! Nu degeaba pe Andromeda credința a pierit demult!

Mi-am răsfiat palmele în eprubetă, căutând să ating peretele de sticlă, dar abia dacă l-am atins, că peretele s-a și dat în lături. Nu mult, desigur. Cu câțiva milimetri. Atât cât să nu-l ating în somn și să constat că el există cu adevărat. Căci s-ar putea să nu existe. Să fie doar o simplă închipuire. O halucinație a mea.

Desigur, vederea ne înșală. După cum ne înșală și gustul, și auzul. Dar pipăitul? Ne poate înșela și el, deși e cel mai sigur dintre simțuri. Dar se întâmplă, totuși, să încerci să pipăi ceva, și vezi că acel ceva, la început insignifiant, în momentul în care îl atingi cu degetele începe să se dilate, căpătând dimensiunile unui adevărat coșmar. Ați încercat, de pildă, îndrăznesc să vă întreb, să pipăiți părțile cele mai intime ale unei femeiuști? Mărturisesc că eu unul am încercat. Desigur, nu aici, în eprubetă, ci pe Nebuloasă. Am încercat, am pipăit și-am pipăit, și acuma iată unde am ajuns! Pe măsură ce pipăiam conul, mă rog, pâlnia sau trompa, dimensiunile acestora creșteau, iar eu mă micșoram, încercând să dau de un punct stabil, de un capăt oareșicare, până am fost transformat eu însumi într-un punct. Ați înțeles?!

Am stat așa și m-am frământat un timp în sinea mea încordat ca un arc, nefăcând nici o mișcare. Apoi, cât ai clipi din ochi, mi-am desfăcut brusc brațele și m-am deplasat în partea stângă. Am încercat să ating din nou peretele de sticlă, dar el era de neatins. După un timp, luându-mi o pauză adâncă de respirație, am făcut același lucru, aruncându-mă orbește în partea dreaptă, cu gândul să surprind necunoscutul, ce încerca să-mi joace feste. Nimic. N-am reușit să pipăi nimic. Și atunci mi-am zis: dar dacă eprubeta asta nu există decât în închipuirea mea? Și poate nu există nici profesorul, nici asistenta, nici femeia de serviciu

cu fofoloanca ei imensă, nici laboratorul. Nici eprubetele, nici eu. Și că totul se petrece în închipuire. Bine, bine, să zicem că în închipuire, dar în închipuirea cui?!

Să presupunem că eu nu exist. Dacă nu exist, atunci nu pot să am nici un fel de închipuire, decât dacă am presupun prin absurd că aceasta există independent de existența mea. Adică mă precede. Și mă excede, în același timp, incluzându-mă, ca pe un punct insignifiant în interiorul ei. Dar poate că exist în închipuirea altcuiva? A cui? Ce minte sunită a scornit, din plictiseală sau, poate, dintr-un simplu moft, existența mea?! Cine vrea să mă inducă în eroare? Cine dorește cu tot dinadinsul să mă facă să cred că exist?! Și în ce scop?! Dacă exist sau nu exist, asta nu are prea mare importanță. Important e să gândești răsucind pe o parte și pe alta lucrurile pe care le vezi în fața ochilor. Să cauți să înțelegi rostul fiecărui lucru și semnificația fiecărui fapt, deși, la drept vorbind, nimic pe lumea asta nu are nici un rost și, mai mult ca sigur, nici o semnificație. Să luăm, de pildă, scenele de amor ce se desfășoară în laborator între profesor și asistentă. Care-i rostul lor? Ce semnifică ele? Dacă urmărești de aproape filmul lor, aceste scene te enervează, dar te și excită. Dar dacă te îndepărtezi suficient de mult în timp și spațiu, observi că mișcarea cuplului nu iese prea mult din tipic. Ritmul, ce-i drept, se accelerează sau stagnează, dar mișcările se înscriu într-o serie previzibilă. Mișcarea lor nu diferă prea mult de mișcările altor mii, rămii de cupluri ce caută să-și satisfacă în intimitate instinctele, ascunzându-se de ochii celorlalți. Ei, bine, scenele acestea se petrec aievea sau se derulează în închipuirea mea sau a altcuiva? Nu are rost să-mi pun astfel de întrebări.

Totul e o halucinație, o nebunie! Nu e de mirare, deci, că mă simt aici ca la Casa de nebuni!

În fine, poate că exagerez. S-ar putea ca lucrurile să fie mult mai simple în realitate decât așa cum se derulează în închipuirea mea.

Da, dar realitatea nu există. Sau există doar ca surogat al unei lumi interioare. E o deviere a ei.

Zilele trecute am discutat pe marginea acestui subiect cu vecinul meu de eprubetă, Harasim, care desenează de dimineață până noaptea târziu, și pe lumină, și pe întuneric, pe niște coli de hârtie colorate ce se topesc în aer atunci când se ridică la suprafață niște bule de săpun.

Universul nu-i altceva decât o linie care izvorăște din infinit și se pierde în infinit, îmi spuse el, apelând la limbajul surdo-mut. Totul e o linie: și universul, și ființele și lucrurile,

și spațiul, și timpul, și ideea și materia. Și bineînțeles, și forma, și conținutul.

Vecinul meu de suferință Emil Harasim se consideră a fi grafician. Și încă unul de elită. Pentru mine însă e mai întâi de toate poet, apoi grafician și în cele din urmă liber cugetător. Cum a nimerit și el în eprubetă nu știu. Probabil dintr-o simplă întâmplare. Sau poate că medicii de aici, consultându-se pe cale telepatică cu omologii lor de pe Andromeda, au tras concluzia că ideile sale sunt periculoase și l-au readus în stare de embrion, ca să mediteze mai puțin. Harasim tocmai ce-a venit de pe Nebuloasa, a călătorit mult prin timp și spațiu și a rămas marcat de frumusețea fără seamăn a locurilor pe care spiritul său le-a colindat.

Da, e clar a repetat el, făcându-mi semne disperate cu cele douăsprezece degete mângiate cu cerneluri tipografice – un număr simbolic – de la mâna dreaptă. Universul a fost mai întâi desenat de o mână nevăzută, altfel cum ar fi apărut atâtea forme!

Dar materia? l-am întrebat prin intermediul lăbușelor mele, uzând de același limbaj.

Nu există nici un fel de materie, a început să-mi facă semne disperate Harasim, agităndu-și cealaltă mână prevăzută doar cu șapte degete, un număr simbolic și el. Asta să știi. Cum ar fi putut să apară materia? Da, știu: materia are greutate, are consistență. Dar toate acestea sunt doar o păreră, care ne proiectează în conștiință tot felul de halucinații. O adiere de vânt o poate spulbera oricând. Cum ar fi putut să apară, așa, peste noapte, din nimic, materia? Nu, așa ceva e imposibil. Putea să apară spiritul, care e doar stare de grație și gând. Dar materia?

Și crezi că fințele, iarba, pietrele, norii, copacii, apa și toate lucrurile acestea care ne înconjoară? l-am întrebat, fără să încerc să-mi rotunjesc fraza până la alt capăt...

Da, cred, răspunse prin aceleași semne Harasim. Vin dintr-un alt spațiu, unde totul e memorie și spirit. Și culoare, desigur. Așa că pentru mine e limpede: universul a fost desenat mai întâi, fiecare celulă, fiecare cifră, fiecare cuvânt, fiecare notă muzicală, apoi linia s-a mișcat vibrând în jurul unui punct fix ca o baghetă magică și atunci tot ce era desenat pe foaia de hârtie a hazardului deodată a căpătat contur și însuflețire.

Și asta-i tot?

E tot. Nu ți-e de-ajuns? Spuse graficianul. Ai văzut că la linie am mai adăugat și punctul.

Am văzut, am zis. Dar dacă totu-i așa cum spui tu, de ce mai desenezi cai verzi și albaștri pe pereți, și alte figurine? Cui folosește arta ta? Nu faci decât să reproduci creația.

Rostul artei mele-i altul. Eu vreau să creez un alt univers. Unul personal, care să funcționeze după alte legi. Și să aibă o altfel de gravitație decât cea de aici. Desenez cai. Dar desenez atomi și celule. În lumea mea nu există cerc, nici linie curbă. Totul e drept. Celulele au o formă cubică. La fel și astrele ce vor străluci pe cer. Orizontul va avea, de

asemeni, o formă cubică. Și chipurile oamenilor la fel. M-am săturat de linii curbe. M-am săturat de cercuri, de sfere și elipse. E timpul să trecem la o altfel de geometrie.

Dar bine, i-am zis, Emil, ceea ce faci tu s-a mai făcut. În fond, tu nu faci decât să remodelezi, la o altă scară, cubismul.

Universul trebuie să fie cub, mi-a replicat Emil. Un cub perfect. Un cub cu o margine spartă din care să se prelingă alte cuburi.

Dar așa ceva nu e cu puțință, i-am replicat.

Și mă rog, de ce nu e cu puțință? M-a întrebat Emil, trăsând un set de linii drepte pe peretele eprubetei, care căpătase configurația unui paralelipiped.

Din pricina legii atracției universale, care face ca liniile drepte să se onduleze în infinit, am zis. În afară de aceasta, nu ești original. Mergi pe urmele lui Picasso, ale lui Chagall și ale lui Dali. Cubismul și surrealismul s-au fumat de mult. Acum artiștii sunt obsedați de alte forme ale artei. Și eu, cândva, am fost invitat să viețuiesc în lumea tablourilor lui Dali. Dar am refuzat. Discuția pe care o purtasem cândva cu androidul de pe Nebuloasă era destul de vie în mintea mea, astfel încât discutând cu Emil am adoptat o atitudine prudentă.

Poate că merg, spuse Emil. Universul meu va fi finit. Suficient sieși. Un univers al cuburilor pure, ce vor avea un conținut profund. Deja am desenat o mare parte dintre lucruri. Cerul, norii și vântul. Apele, focul și pământul. În lumea mea, legea atracției universale nu va mai avea nici un efect asupra formei și nici a fondului. Lucrurile vor fi așa cum sunt. Și fințele așijderea. Acum aștept iluminarea ca să le însuflețesc. Odată însuflețind figurile desenate, voi putea părăsi universul acesta mizer pentru a mă retrage în universul meu alcătuit din idei și cristale pure. Dacă vrei, îți pot oferi de pe acum, din pură simpatie, în interiorul său un loc.

Nu. mulțumesc, am zis. Prefer să rămân închis aici, în universul meu.

Când te vei plictisi de el, dă-mi un semn, spuse Emil, ridicându-și degetele cubice în aer. Repet: oricând ești binevenit aici.

Și zicând asta, Emil îmi făcu semn cu mâna, în timp ce eprubeta lui se acoperi de ceață. L-am lăsat în plata Domnului și mi-am văzut de treburile mele.

În dimineața asta, de cum a intrat în laborator domnișoara Era, am simțit un fior în dreptul inimii. Ceva, mi-am spus, e în neregulă cu ea. Și așa era.

Mi-am lipit fața de sticla eprubetei și m-am uitat spre colțul unde se oprise. Din pricina sticlei fumurii, dar și a lichidului în care stau cufundat, perspectiva pe care o am asupra realității e ușor deformată. Sunt conștient de faptul acesta; m-am obișnuit cu el. În gând, deseori, caut să fac

corecțiile necesare ca să dau lucrurilor reflectate în mine un contur cât mai plăcut. Domnișoara Era purta un ditamai plasurele la ochi, iar buza de jos era ușor crăpată. Chipul său avea urmele unei încăierări. Oare ce s-a întâmplat? m-am întrebat. Nu cumva au prins-o golani în timp ce se întorcea seara târziu acasă și, înghesuind-o pe scara blocului, au vrut să-i facă pocinogul, iar ea s-a apărut din răsuputeri și, în cele din urmă, lovind cu picioarele, cu coatele și cu poșeta a scăpat de derbedei?! Bravo, domnișoară Era, ai crescut în ochii mei.

Mi-am lipit iarăși fața de sticla rece a eprubetei și am făcut semn cu lăbuțele că o admir și că, orice s-ar întâmpla, voi fi întotdeauna de partea ei!

Domnișoara tocmai își punea halatul. Dumnezeule, ce forme! Ce sâni superbi, ce gambe! Ce furou! Ce trup subțire și melodios!

Da, mlădios, dar și melodios!

Îți venea să pui mâna pe arcuș și să începi să cânti la o arie din Paganini! Privindu-l, am simțit că sunt gata să leșin. Domnișoara Pogany și Paganini! Ce artist nebun și-a articulat din mers aceste forme?! Nu, ceva nu-i în regulă cu tine! Totu-i perfect. Nimic în plus, nimic în minus, ci dimpotrivă! Contemplam formele și nu-mi venea să cred ceea ce vedeam! Stăteam și priveam într-o stare de beție, închipuind fel de fel de lucruri, care de care mai grozave. Și atunci am observat câteva semne vinete ce punctau gâtul ei armonios și faptul acesta m-a întristat. Știu eu de unde apar semnele astea. Nu degeaba, la noi, pe Andromeda, dimineața, femeile își pun la gât eșarfe de mătase de diferite sorturi și culori, tocmai pentru a masca urmele amorului lor năbădăios. Degeaba însă, căci urmele de dinți se văd prin țesătura pânzei, devenind și mai bătătoare la ochi. Va să zică din astea îmi ești, mi-am spus, privindu-i chipul gingaș printre degetele răsfirate, legate între ele de o membrană sinilie.

De multe ori, în timp ce stau aici și eclozez, pregătindu-mă pentru viața de apoi, adică de dinainte, îmi văd creierul cum se ridică ușor la suprafața eprubetei și de acolo, propulsat de-o forță nevăzută, se înalță în aer plutind deasupra mesei cu stative și se așază pe dulap sau se lipește ca un ciorchine de tavan. Atunci gândesc cu două creiere deodată, unul aflat în interiorul meu și altul în afară. Creierul meu gol, mă rog, golul rămas în locul lui, îl suplinește pe cel plin. Și viceversa.

Am mai spus-o și repet: viața în eprubetă nu e simplă. Mă uit din când în când la vecinii mei care plutesc cu trupurile răsucite în poziții care de care mai bizare în lichidul amniotic ca în vid. Fiecare trăiește în lumea sa. Unii scriu în gând, alții pictează. Alții cântă la pian sau dansează step și rock. Napoleonii despre care am vorbit fac strategii, pregătindu-se să lupte între ei și să cucerească lumea nouă. Eprubetele sunt ca un fel de purgatoriu, în care embrionii își

curăță sufletul de viitoarele lor păcate. Bineînțeles că nimeni nu se poate lepăda cu totul nici de vicii, nici de invidie, nici de lăcomie, nici de prostie, nici de nebunia de care e cuprinsă lumea și eul lor profund, și asta din pricina faptului că ele încă nu există, și dacă nu există, nu se pot nici curăța. Exercițiul însă e oricând binevenit: făcându-și introspecția și adâncindu-se în eul lor ultim care abia începe să ia ființă, embrionii scapă de monotonia existenței lor subsidiare și deprind să mediteze asupra lucrurilor ce încearcă să prindă formă în neant.

La drept vorbind, embrionul e un lucru greu de definit. Așijderea și cutia craniană care va adăposti viitoarea scoarță cerebrală. Creierul său e risipit în fărâme mai mari sau mai micuțe în alte creiere ce se plimbă pe bulevard, oglindindu-și mulțimea de gânduri în vitrine.

Acesta e tot secretul ființelor ce nu au luat încă ființă, înțelegeți?! La fel se întâmplă și cu conștiința: ea e-mprăștiată pe pereții eprubetei, în lichidul amniotic, pe faianța din laborator, pe geamuri, pe mânere, pe forcepsul închis în dulap, pe uși, pe tavan și pe pereți! E de mirare, deci, că simt enorm și văd totul monstruos, ca și cum m-aș afla în interiorul lucrurilor și în același timp în afara lor, contemplându-le forma pură. Profesorul și asistenta gândesc, câteodată, cu gândurile care li s-au așezat asemenea unor mușuroaie de furnici pe creier! Nu e de mirare că sunt cuprinși de năbădăi! Dorința lor de acuplare e stimulată de legea gravitației, dar și de dorința mea. Experimentează și mereu experimentează. Experimentează în gol amorul liber până totul devine gol în jurul lor. Trăiesc în mine și în ei, trecând dintr-un trup în altul fără să mă pot opri în loc. Și în același timp stau cuminte în eprubetă și evoluez din stare ambiguă de ființă-neființă în cea de ființă propriu-zisă, ca să spun așa. Ceea ce mi se întâmplă e o nebunie. O halucinație. Un coșmar desprins dintr-un alt coșmar! În fine, trebuie să mă obișnuiesc cu starea asta ambiguă, care mă tulbură de tot.

De fapt, lucrurile sunt mult mai simple decât le prezint eu... În fiecare clipă, din trupul existent al omului se înalță un alt trup, iar cel existent rămâne în urmă ca o coajă decupată de miez. Astfel, încetul cu încetul, se înalță această coloană infinită, alcătuită din trupuri prezente, trecute și cele pe cale de-a lua ființă...

Și cu asta cred că ne-am lămurit...

Rostogolindu-mă pe canapeaua mai mult sau mai puțin închipuită a lui Freud din laborator, așezată într-un colț, în semi-umbră, aveam impresia că posedam nu un singur trup de femeie, ci trupurile întinse într-o ordine perfect geometrică, aflate într-o perpetuă mișcare ondulatorie, a unui număr infinit de femei. Mă aplecam peste ele și le sărutam sfârcurile. Și sfârcurile se întăreau ca niște muguri la fiecare răsfrângere a buzelor mele, iar trupurile despuiate se umpleau

Sumedru
(detaliu)

de zumzet și petale. Ba nu de petale, ci de litere și note muzicale. Buzele mele se multiplicau și ele. Zburau deasupra trupurilor deposedate de veșminte, foșnind din aripi nevăzute, dispăreau după perdea, iar când sânii se înfiorau de așteptare, adunându-se în roiuri de o formă perfect conică, reveneau la loc. Cine eram eu? Cine mă împingea spre o astfel de metamorfoză? Spre un astfel de ritual, specific mai degrabă roiurilor de insecte migratoare, decât trupului uman?! Și literele, literele de ce mă obsedau? De ce mă înfioram ascultând zumzetul lor neauzit? Nu cumva ele îmi aduceau aminte de adolescența și de tinerețea petrecute într-un alt timp și alt spațiu, acolo unde ființele și literele se amestecă între ele, alcătuiind un text viu, închinat dragostei și morții, și fericirii de-a fi?

Mă aplecam să le sărut frunțile acoperite de broboane mari de transpirație și frunțile se ridicau concomitent, într-o mișcare lină, plină de acorduri muzicale ale arcurilor de pe canapea, pe care mișcarea trupurilor după o perioadă lungă de repaus (hibernare) le puna în funcțiune. Cine eram eu și ce visam?! Trăiam senzația că mă risipesc, că trupul meu se risipește în mii și milioane de celule asemănătoare cu niște bile rotitoare, dar în același timp îmi simțeam trupul vibrând, făcând volute și oscilându-se în aer, transfigurat de patimi neștiute. Și nu aveam unul singur, ci o infinitate. Pentru fiecare trup abandonat pe canapea ce se înmulțea mereu, luând mereu aceeași formă, trupul meu se multiplica și el. Fiecare trup gingaș aflat în fața mea se afla acum în strânsă legătură cu un alt trup, obscur, pe care-l dezmembrasem în mii de piese, înainte de a-i reaseza bucățile la loc și a i se abandona cu totul. Cine mă propulsa spre o astfel de iubire? Cine îmi dădea puterea să mă înmulțesc în așa fel încât să posed trupurile tuturor femeilor din lume?

O, domnișoară Era, o, Pogany a mea! Abandonându-mă în brațele altor femei întinse înspre mine simt că te trădez în fiecare clipă și mă lepăd de tine nu o dată, ci de o mie de ori!

Dar poate că femeile acestea sunt tot tu. Eu îți știu doar partea văzută, dar iată că acum tu îmi dezvălui și partea nevăzută a ființei tale dragi! Partea care cuprinde în ea întregul. Și, cuprinzând întregul, e alcătuită dintr-o infinitate de părți! În fond, tot ce-i feminin pe lumea asta îți aparține ție. Nu există eros în afara ta. De aceea, iată, tu mi te relevi sub forma altor trupuri căzute pradă extazului sublim! Dar de ce oare nu-mi acorzi și șansa unicei iubirii?! Ce e prea mult strică. Iată, mă zvârcolesc pe canapea și strig: „Nu am nevoie să cunosc toate femeile din lume! Trupurile lor se zvârcolesc sub mine. Iar eu mă zvârcolesc deasupra și dedesubtul lor, cunoscând toate formele iubirii! Și faptul acesta mă face să mă simt străin atât față de tine, cât și față de propriul meu eu! Simt că te trădez. Și simt cum îmi luneci pe sub mâini și sub picioare! O, Pogany, o, Pogany a mea! De ce vrei să fii produsul sau suma unei mulțimi cu care, iată, mă contopesc, dar care îmi e străină? De ce nu

vrei să fim un tot, o singură cifră tu și eu? Decât infinitate, mai bine nimic. Mai bine zero! Zero absolut!

În timp ce gemeam bolborosind în gol aceste cuvinte, mă aplecam asupra ochilor ei larg deschiși, ce priveau undeva pierduți în hăul nopții, și buzele mele, odată cu gândurile, își roteau mereu aripile deasupra acestui abis de culoarea peruzelei, fără să îndrăznească să coboare în adâncul lui. Aripile lor fragile se așezau pe marginea genelor întoarse, tăcând mălc. Îi sărutam doar sprâncenele frumos arcuite deasupra, adumbrind irișii și pupile ușor dilatate, ca și cum ar fi căzut pradă unor flăcări nevăzute. Îi sărutam și fruntea, și pleoapele ce executau din timp în timp câte o mișcare lentă, acoperind globii oculari. Și ochii, ochii ei roiau peste tot, înconjurați de roiurile rotitoare ale buzelor mele. Acesta eram oare eu? Ce fel de eu? Trupul meu necunoscut se abandonase cu totul mirajului iubirii.

O, domnișoară Era, o, Pogany a mea!

Trupul meu nenăscut se abandonase cu totul mirajului iubirii! Mușchii mei nevăzuți prindeau contur. Prindeau contur și gândurile, și degetele mele, care, iată, mângâiau acum pânțelece nenumăratelor busturi de femei turnate parcă din bronz și șlefuite de mâna unui meșter nevăzut! Și pânțelece tremurau, tremurau ca frunzele în agonie, oferindu-mi drept jertfă buricele lor nevăzute ca pe niște ofrande.

O, Dumnezeu, ce bine că i-ai dat omului bucuria să iubească pânțelece femeilor și să se cuibărească, în momentele de grație, dar și de restriște, între sânii lor! Puteai să faci o lume seacă, o lume lipsită de sentimente și trăire, în care totul să fie logică și rațiune! Dar tu te-ai gândit la ceva simplu și măreț, i-ai dat omului prin bucuria de-a trăi să înfrunte clipa de apoi. Chiar dacă lumea ta, după cum zic unii, e crudă și nedreaptă, plină de păcate și frustrări, ea e cea mai bună dintre toate lumile posibile. Ce m-aș fi făcut chiar eu, de pildă, dacă Dumnezeu, sau poate că hazardul, nu mi-ar fi dat posibilitatea să mă întâlnesc cu această micuță Pogany a mea? Și mi-au dat șansa s-o cunosc cu mult timp înainte de-a mă naște. La ce mi-ar fi folosit geniul și nemurirea, dacă nu aș fi putut simți bucuria dragostei de-o clipă?

O bucurie amestecată cu durere nostalgică și dulce după ceva ce a fost și nu mai e sau n-a fost și nici nu va fi vreodată se propagă în mine în cercuri, revărsându-se peste toate simțurile, senzații recente venite de dincoace și de dincolo de mormânt, iată, acesta e sentimentul, aceasta e pasiunea, pasiunea necunoscută a unei ființe ce nu a luat încă ființă, tânjind după iubirea pură, dar și după iubirea omenească, e pasiunea care strânge în interiorul ei fiorul întregii existențe... Și fiorul acesta se contopește cu sufletul și dragostea mea...

Chipul ei sublim arzând în noaptea veșniciei ca o candlelă apusă îmi va călăuzi pașii spre lumină. Dar de ce am zis apusă? Am zis apusă pentru că apusul e mai nostalgic decât răsăritul... El mi se află mai aproape de bezna mea.

...Citesc. Citesc enorm tot ce-mi cade la îndemână și tot ce nu-mi cade la îndemână. Alfabetele se încalce unele peste altele, limbile așijderea într-un haos aparent, nu lipsit totuși de grație, iar înțelesurile se ramifică și ele ca în grădina potecilor ce se bifurcă, descrisă de Borges, un scriitor extrem de acribios, care, în orbirea lui, și-a închipuit universul ca pe o bibliotecă formată dintr-un număr infinit de galerii hexagonale, în interiorul cărora zac spiritele avide de cunoaștere absolută, sub forma unor litere și cifre înzestrate cu memorie și conștiință, sau cam așa ceva. Probabil că vecinul meu de eprubetă, Emil, cunoștea foarte bine aceste scrieri atunci când s-a gândit să creeze un univers cubist. Am pătruns și eu, deseori, în această bibliotecă, dar de citit n-am reușit să citesc nimic deosebit, decât niște speculații goale legate de tot felul de lumi închipuite și

mistere, astfel că a trebuit să mă mulțumesc cu tot ceea ce-mi relevă facebook-ul din eprubeta mea. Psihicul uman e însăși substanța nevăzută din care e clădit tot eșafodajul lumii. În afara lui nu mai e nimic din ce există sau nu există în universul acesta pe cât de tragic, pe atât de comic și de-absurd. Am zis bine „comic”, da?! Nu pot nega: am zis. Iar tot ceea ce e nu mai poate fi negat, căci vorba dusă nu ți-o mai întoarce nici măcar vântul nebuniei, ce bântuie haosmosul, înainte și înapoi.

Totul mi se imprimă în memorie. Știu ceea ce știu și ceea ce nu știu. Nu e nici un secret pentru nimeni treaba asta. Existența mea e un coșmar.

Natura umană e sensibilă și capricioasă. E suficient să atingi un anumit punct de pe creier pentru ca întreg organismul, cuprins de-o stare de amoc, să intre în trepidații.

Alb&Alb

Uneori nu e nevoie să atingi nimic. Și aceasta pentru că fiecare organism trăiește în lumea senzațiilor sale.

Da, citesc. Citesc enorm. Citesc tot ce s-a scris și tot ce nu s-a scris și, poate, nu se va scrie niciodată. Pagini întregi ce dospesc în neant sub forma unor bețișoare de chibrit aprinse îmi curg prin fața ochilor pe netul meu interior aflat în eprubetă. Literele scrise în latină, în alfabetul gotic, ebraic sau chirilic, dar și în alte alfabetice, inclusiv în alfabetul Braille, dar și în alfabetul morse, mi se imprimă automat pe creier și rămân imprimare acolo până-n vecii vecilor...

Meditând la aceste lucruri, nu m-am putut abține și am scris pe facebook-ul meu interior un text spontan despre iubirea pură, care sună astfel:

Lumina care izvorăște din ea însăși, din sinele profund, nu are nici început și nici sfârșit. Ea nu are nevoie nici de obiect, nici de subiect, nici de spațiu, nici de timp pentru a ne arăta o parte din adevărul existenței noastre și al ființei noastre interioare. Căci, în fond, dacă stăm să ne gândim mai bine, după cum mi-a spus și vecinul meu de eprubetă, Emil, spiritul precede materia, care nu-i altceva decât o fantoșă a sa. Putem trăi în spirit, putem ignora materia din care suntem alcătuiți? Da? Atunci de ce n-o facem? Nu știu și nici nu vreau să știu. Nu vreau să pipăi roțile mecanismului din care e alcătuită existența. Aș vrea să înțeleg doar câte ceva din non existența ce propulsează sufletele noastre din beznă în lumină, îndemnându-ne să fim, să existăm și noi cu orice preț. Lumina e iubire. Iar iubirea, gravitație ce ridică trupurile în aer atunci când acestea tind să se contopească unul în altul, făcându-le să se izbească de pereți și de tavan... Am vrut să mai adaug ceva, dar mintea mi s-a blocat la această idee. În schimb, mi-au revenit în memorie imaginile trupurilor goale ale profesorului și ale asistentei sale, ce levitau înconjurând pereții și tavanul. Și, pe măsură ce levitau, sub influența viziunii vecinului meu de eprubetă, Emil, desenau de zor o configurație cubistă.

În fine, ce să zic, în timp ce zac aici, în eprubetă, plictisit de toate și de toți, îmi las să-mi curgă liber șirul gândurilor, fără să încerc a le opri în loc, lăsându-mă prins în mreaja lor. Șirul gândurilor se desfășoară în cercuri și spirale, urmând un curs când logic, când abracadabrant. Gândurile se învârt într-un cerc. Într-un flux și reflux. Pleacă și revin învârtindu-se mereu în jurul acelorași idei. Încerc să produc hiatusuri dintre un gând și altul, dar nu reușesc. Gândurile omului curg continuu, cu sau fără voia sa. Și faptul acesta mă calcă pe nervi. Vin și se duc, și iarăși revin. Dar de unde vin și încotro se duc nu știu. Cert e că se duc. Căci dacă nu s-ar duce am înnebuni. Și e bine că se duc și se împrăștie ca norii de pe cer, căci dacă s-ar aduna într-un

singur loc, locul acela s-ar umple în scurt timp până la refuz de gânduri, iar lumea ar căpăta, deodată, o alură nemaivăzută. Căci, dacă nu s-ar risipi, energia, mă rog, densitatea lor, mai mare decât cea a creierului care le-a emanat, deși, cum să vă zic, o mare parte din gânduri se nasc în afara oricărui creier, iar creierul le captează înăuntrul lor, prefăcându-le în alte gânduri. Și atunci ce s-ar întâmpla? Sincer vorbind, nu știu. Și nici nu-mi bat prea tare capul ca să știu. La ce mi-ar folosi știința asta și, la o adică, știința-n general?! E posibil, totuși, ca în universul acesta insipid să existe un spațiu logic anume creat pentru gândurile ce ni se evaporă din cap, unde fiecare idee, fiecare gând, oricât de mărunț ar fi el, se depune, se solidifică într-un spațiu obsesiv interior, devenind la fel de dense ca și lucrurile ce ne înconjoară. Aș vrea să pun mâna, mă rog, lăbuța pe un astfel de eșantion de materie alcătuită numai din gânduri, să pipăi și să urlu: a fost, nu e, dar este!

Deci: trăiesc în mine, dar și în voi, pendulându-mă mereu dintr-un trup în altul fără să mă pot opri în loc. Și în același timp stau cuminte în eprubetă și evoluez din stare ambiguă de ființă-neființă în cea de ființă propriu-zisă, ca să spun așa.

Ceea ce mi se întâmplă e o nebunie. O halucinație. Un coșmar desprins dintr-un alt coșmar! Trebuie să mă obișnuiesc cu starea asta ambiguă, care mă tulbură de tot.

Citind aceste gânduri așternute în vid, veți spune, păi, dacă dumneata pretinzi că ești simplul embrion, și încă unul aflat într-un stadiu incipient de evoluție, atunci spune-ne, drăguțele, de unde posezi mata atâta creier care să înregistreze tot ce s-a scris și nu s-a scris în univers și, poate, nu se va scrie niciodată?! Vă spun fără să clipesc din ochi: orice embrion posedă creier, dar și conștiință! Căci dacă n-ar poseda, nici n-ar putea evolua! Deci: posedă, cum să nu posede, și încă, Dumnezeule, ce creier! Creierul lui, desigur, e mai mult în afara sa decât înăuntrul cutiei craniene, dar asta-i o altă poveste, pe care n-are rost s-o dezvoltăm aici.

Când ceasul bătute orele trei dimineața, impulsivat de gândurile mele, dar și de picăturile pe care profesorul mi le picurase în eprubetă, m-am trezit brusc din insomnia mea și, ridicându-mă la suprafață, mi-am scuturat de trei ori capul plin de idei și tot felul de citate, rotindu-l pe deasupra apelor primordiale în care stau din nou închis și, odată cu cocoșii, când se crăpă de ziuă, am strigat: Ura! Ura! Sunt geniu! Apoi, cuprins de remușcări, m-am lăsat la fund, căzând într-o stare de profundă letargie.

(Fragment din romanul în lucru Omul din eprubetă)

R. 08

Alb&Negru